

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2560-2568/2561

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นาง อ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 72 ตร., พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตร., พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ศาลจะมีได้พิพากษาว่าจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องก็ตาม แต่ที่ดินที่เกิดเหตุเป็นป่าสงวนแห่งชาติ หากผู้ใดเข้ายึดถือครอบครองหรือทำประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายแล้วย่อมมีความผิด การที่จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 อยู่ในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุโดยไม่มีเหตุจะอ้างโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมมีผลต่อการรักษาสภาพป่าไม้ของป่าหรือทรัพยากรธรรมชาติอื่นในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุจึงชอบด้วยเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 และพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 แล้ว มิฉะนั้น ผู้ที่ศาลมิได้พิพากษาลงโทษว่ากระทำความผิดเพราะขาดเจตนากระทำความผิดก็จะสามารถอยู่ในป่าสงวนแห่งชาติหรือป่าได้ทั้งที่ไม่มีเหตุอันชอบด้วยกฎหมายที่จะอยู่ได้คดีทั้งเก้าสำนวนนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาพร้อมกับคดีหมายเลขแดงที่ 294/2559 โดยให้เรียกโจทก์ทุกสำนวนว่า โจทก์เรียกจำเลยทั้งเก้าสำนวนว่า จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่ 5 ที่ 7 ที่ 8 ที่ 9 และที่ 10 ตามลำดับ และเรียกจำเลยในคดีดังกล่าวว่า จำเลยที่ 6 ก่อนสืบพยานจำเลยที่ 6 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้แยกสำนวนของจำเลยที่ 6 ออกไปพิจารณาและมีคำพิพากษาแล้ว ส่วนคดีทั้งเก้าสำนวนนี้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งเก้าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 54, 72 ตร. พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 6, 9, 14, 31 กับให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 7 ถึงที่ 10 กับบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ และเพิ่มโทษจำเลยที่ 7 ตามกฎหมายจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 7 ถึงที่ 10 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 7 ถึงที่ 10 พร้อมทั้งบริวารออกจากเขตป่าและป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 7 ถึงที่ 10 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 แผนกคดีสิ่งแวดล้อมพิพากษายืน จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 และที่ 7 ถึงที่ 10 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา จำเลยที่ 2 ถึงแก่ความตาย และจำเลยที่ 3 และที่ 7 ยื่นคำร้องขอถอนฎีกา ศาลฎีกาอนุญาตให้จำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 7 ออกจากสารบบความ ศาลฎีกาแผนกคดีสิ่งแวดล้อมวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 อยู่ในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 โดยเห็นว่าขาดเจตนากระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง โจทก์

ไม่อุทธรณ์ ปัญหาว่าจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 ว่า ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 พร้อมทั้งบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุชอบหรือไม่ เห็นว่า แม้ศาลจะมีได้พิพากษาว่าจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 กระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องก็ตาม แต่ที่ดินที่เกิดเหตุเป็นป่าสงวนแห่งชาติ หากผู้ใดเข้ายึดถือครอบครองหรือทำประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายแล้วย่อมมีความผิด การที่จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 อยู่ในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุโดยไม่มีเหตุจะอ้างโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมมีผลต่อการรักษาสภาพป่าไม้ของป่าหรือทรัพยากรธรรมชาติอื่นในป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุจึงชอบด้วยเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 และพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 แล้ว มิฉะนั้นผู้ที่ศาลมิได้พิพากษาลงโทษว่ากระทำความผิดเพราะขาดเจตนากระทำความผิดก็จะสามารถอยู่ในป่าสงวนแห่งชาติหรือป่าได้ทั้งที่ไม่มีเหตุอันชอบด้วยกฎหมายที่จะอยู่ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 พร้อมทั้งบริวารออกจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุจึงชอบแล้ว ส่วนฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 ในข้ออื่นไม่จำต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง ฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 8 ถึงที่ 10 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อุดม สิทธิวิรัชธรรม · นิพนธ์ ใจสำราญ · ชัยเจริญ ดุษฎีพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2560-2568/2561>